

μικροῦ παιδίου, ἐφ' οὗ ἦσαν γεγραμμένα, καλλιγραφικώτατα καὶ εὐκρινῶς αἱ δέκα ἐντολαί, τὸ συμβολοζ, ἡ κυριακὴ προσευχὴ, τὸ ὄνομα τῆς βασιλείας καὶ ἡ χρονολογία. Κάλλιστα δὲ ποιήσας ἐδωκεν εἰς τὴν βασιλείαν καὶ ζεύγος διόπτρων, ἵνα δι' αὐτῶν κατορθῶναι νὰ διακρίνῃ τὰ λεπτεπίλεπτα ἐκεῖνα στοιχεῖα. Ἐτερος δὲ τις Κόλλας Σπανόνης ἰδὼς περὶ τὸν ΙΖ'. αἰῶνα ἔγραψεν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μεγέθους περιγραμνῆς ὅλον τὸ κατὰ Ἰωάννην εὐαγγέλιον.

Ῥοδόλφος ὁ Β'. βασιλεὺς τῆς Γερμανίας ἠγόρασεν 11,000 καισαροδοσιακῶν φλωρίνων (150,000 δραχμῶν) βιβλίον τι ἐπιγραφόμενον Βιβλίον τῶν Παθῶν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ εἰκόνων καὶ στοιχείων ἀνευ τινὸς ὕλης. Καὶ ὄντως τὰ ἐκ περιγραμνῆς φύλλα τοῦ βιβλίου τούτου δὲν ἔφερον χαρακτῆρας ἐντετυπωμένους, ἀλλὰ καὶ τὰ γράμματα καὶ αἱ εἰκόνες ἦσαν εὐκρινῶς καὶ λεπτότατα διακεκομμένα διὰ λεπτῆς αἰχμῆς μαχαίριδιου, ὥστε ἐφαίνοντο ὡς λεπτὸν κέντημα καὶ ὁ θέλων νὰ ἴδῃ τὰς εἰκόνας ἢ νάναγνώσῃ τὰ γράμματα, ἔπρεπε νὰ παρεμβάλῃ μετὰ τῶν φύλλων καὶ χάρτην χρωματιστὴν.

Ὁ αὐτὸς Ῥοδόλφος ὁ Β'. εἶχεν ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ του τὸ λεπτότατον, αὐτὸ βιβλίον ὅπερ μᾶλλον φαίνεται ὡς χονδροειδέστατον ψευδός. Εἶχε, λέγουσι, τριακόσια ἀγγεῖα ἐλεφάντινα ἔχοντα ἐπίχρυσά τὰ χεῖλη. Καὶ τὰ τριακόσια δὲ ἐχώρουν καὶ ἐκλείοντο ἐντὸς κόκκου πελέρεως. Ἰδὼς.

Ἐν Παρισίῳς ἐπεδείκνυν ἰαπωνικὸν τι εἶδωλον κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρελθόντος αἰῶνος. Ἦτο δὲ γεγλυμένον ἐπὶ τοῦ ἡμισέως κύκκου ὀριζίου. Τὸ δ' ἄλλο τοῦ κύκκου ἐχρησίμευεν εἰς βάθρον τοῦ εἰδώλου.

Ἄγγλος τις ὥρολογιοποιὸς κατεσκεύασεν ἐξ ἐνὸς φοίνικος τράπεζαν πολυτελεῖν, τράπεζαν τοῦ φαγητοῦ, σκευοθήκην, καθρέπτην, δωδεκάδα καθισμάτων, πινάκια, μαχαίρια καὶ περόνια, ἀλατοδοχεῖον, ἕνα ἄνδρα, μίαν γυναῖκα καὶ τὸν ὑπηρετὴν των. Πάντα δὲ ταῦτα ἐχώρουν ἐντὸς ἐνὸς λεπτοκαρύου.

Ἐν τοῖς λατινικοῖς λόγοις τοῦ Ἰωάννου Οὐάά ἀναγινώσκουμεν ὅτι δύο ἰασημοὶ τεχνῖται γερμανοὶ ὁ εἰς χρυσοχόος καὶ ὁ ἑτερος ὥρολογοποιός, ἐστοιχημάτισαν ποῖος ἐκ τῶν δύο θὰ ἐκτελέσῃ τὸ μᾶλλον ἀξιοθαύμαστον ἀριστούργημα. Τὴν ὀρισθεῖσαν παρὰ τῶν δύο τεχνιτῶν ἡμέραν, ἐνώπιον τῶν κριτῶν, τοὺς ὁποίους ἐξέλεξαν, ὁ ὥρολογοποιὸς ἔθεσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἀράχνην ἐκ χαλκοῦ κατασκευασμένην ἥτις τοσοῦτ' ἐμμελεῖτο τὴν ψυδικὴν ὥστε εὐκόλως ἀριστὰ ἠδύνατο τις ν' ἀπατηθῇ. Ὁμοθυμῶς δὲ οἱ κριταὶ εἶπον αὐτὴν θαυμασίαν. Ὁ χρυσοχόος τότε παρουσίασεν ἐν μικροσκοπικῶν ὄχημα ἀργυρῶν ἐφ' οὗ ἐκάθηντο ἀγαλμάτια ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν σχεδὸν ἀόρατα. Ἐπειδὴ δὲ οἱ κριταὶ ἀπεφαινόντο ἥδη ὅτι τὰ δύο ἀριστουργήματα εἶχον τὴν αὐτὴν ἀξίαν.

— Σταθῆτε! Σταθῆτε! εἶπεν ὁ χρυσοχόος, νὰ συλλάβω μίαν μυῖαν. Καὶ συλλαβὼν μίαν ἐκόλλησεν αὐτὴν εἰς τὸ ὄχημα διὰ κηροῦ ἢ μυῖα ἐπέτα, ἐπέτα, καὶ

τὸ ὄχημα ἐκυλίετο, ἐκυλίετο ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Οἱ κριταὶ ἔμενον ἔκθαμβοι, καὶ ὁ χρυσοχόος ἐκαμάρωνε.

— Σταθῆτε! Σταθῆτε! εἶπε καὶ ὁ ὥρολογοποιὸς μειδιῶν, καὶ ἤγγισε διὰ τοῦ δακτύλου τὴν ἀράχνην ἥς ἀμέσως οἱ μακροὶ πόδες ἤρχισαν νὰ κινῶνται δι' ἐσωτερικῶν ἐλατηρίων ἀκατανοήτου ἀεπτότητος, καὶ ἡ ἀράχνη περιεπάτει ὡς ἐὰν ἦτο ζῶσα. Ἐννοεῖται δ' ὅτι οἱ κριταὶ ἀνεκλήρουσαν νικητὴν τὸν ἀραχνοποιόν, καθ' ὅσον δυσκολώτερον βεβαίως εἶνε νὰ κινήθῃ ἀράχνη διὰ λεπτοτάτου ἐσωτερικοῦ μηχανισμοῦ, ἢ ὄχημα συρόμενον ὑπὸ μυῖας. Πλὴν δὲ τούτου τὸ ὄχημα δὲν εἶχε τὸ πρωτότυπον, διότι ὡς εἶδομεν καὶ οἱ παλαιοὶ κατεσκεύασαν τοιοῦτον.

Ἐν ὑαλινῇ θήκῃ ἀρχαιοπώλων τινὸς ἐν Παρισίῳς παρὰ τὴν προκυμαῖαν Βολταίρου, ὑπῆρχε μέχρις ἐσχάτων σφαῖρα ἐλεφαντίνῃ ὡς μέγα πορτοκάλιον. Ἦτο δὲ κατασκευασμένη ἐφ' ἐνὸς καὶ μόνου τεμαχίου καὶ περιέκλειεν ἐντὸς αὐτῆς ἄλλας σφαῖρας μικροτέρας αἰτίνες καὶ αὗται περιεῖχον ἄλλας ὧν ἡ ἐλαχίστη εἶχε μέγεθος μετρίου καρύου. Ἐξηρτάτο τὸ ὅλον τοῦτο κατασκεύασμα ἐξ ἐλεφαντίνου ροίσκου προσρημομένου ἐν τινὶ ὀπῇ τῆς σφαίρας καὶ δυστρεφόμενον κατὰ πάσας τὰς διευθύνσεις ἐν εἰδει ὁχέως χωρὶς νὰ δύναται νὰ ποσπασθῇ ὑπὸ τῆς σφαίρας.

Τοιοῦτον παίγιον εἶδομεν ἐν τῇ Β'. ὀλυμπιακῇ ἐκθέσει κατασκευασθὲν ὑπὸ λεπτοουργοῦ τινὸς ἑλταννσίου. Ἦτο εἶδος κανδήλας συγχευμένης ἐξ ἐνὸς καὶ μόνου τεμαχίου ξύλου καρύας. Ἡ κανδήλα αὕτη ἐκοσμεῖτο διὰ σφαιρῶν κοίλων περιεχοσῶν ἄλλας μικροτέρας σφαῖρας, ἐκρεμάτο δὲ ἀπὸ ἀλύσεως ἐκ τοῦ αὐτοῦ ξύλου ἀνευ τινὸς συγκολλήσεως. Κατὰ τὴν μαρτυρίαν δὲ τοῦ τεχνίτου οὗτινος τὸ ὄνομα δυστυχῶς δὲν ἐνθυμούμεθα τὸ τεμάχιον τοῦ ξύλου εἶχε βάρος ἑκατὸν μόνον δραμίων.

ΚΑΙ ΑΛΛΗ ΜΙΑ ΠΡΟΣΘΗΚΗ ΑΛΛΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ

Ἐκτὸς τῶν δύο ἀναγραφέντων ἀξιοτίμων κυρίων, τοῦ παπᾶ καὶ τοῦ ἀγνώστου, καὶ ὁ φίλος ἡμῶν κ. Σίμων Ἀποστολίδης, ὁ γνωστὸς ἱατρὸς καὶ συγγραφεὺς τῶν πολυκρότων «Ψυχώσεων», μᾶς πληροφορεῖ ὅτι κατέστη ἐπίσης καὶ αὐτὸς δῆμιος τῆς ἀθανασίας, παραγγεῖλας εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον Κασδὸνι μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν περὶ αὐτῶν γραφέντων νὰ τοῦ κρατίσῃ ἐν ἀντίτυπον τῶν «Ποιητικῶν Ἔργων» τοῦ Γερασίμου Μαρκοῦ. Τὴν δὴλῶσιν ταύτην τοῦ ἀξιοτίμου ἡμῶν φίλου, ὃν εἶχομεν ἥδη πλείστους ἄλλους λόγους νὰ θεωροῦμεν ὡς ἀνήκοντα εἰς τὴν εὐάριθμον δυστυχῶς παρ' ἡμῖν τάξιν τῶν ἀληθῶς πολιτισμένων, ἀποδεχόμεθα μετὰ χαρᾶς, δὲν διστάζομεν δὲ ν' ἀνακηρύξωμεν καὶ αὐτὸν προθυμότητα Ἀθάνατον. Οὕτω, συμπληροῦται ἐπὶ τέλους καὶ πέντας ὁ λόγος διατεθέντων ἀντιτύπων. Μπούμ!...

M. M.

ΙΔΕΑΙ ΚΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Νὰ καταργηθῇ ἡ θανατικὴ ποινὴ... Μάλιστα! Ἀλλὰ νὰ κάμουν τὴν ἐναρξιν τῆς καταργήσεως οἱ κ.κ. δολοφόνοι!

Ἀλφόνσος Κάρερ

Ἔστι κακοήθεια τὸ ἐπὶ τὸ χεῖρον ὑπολαμβάνειν ἅπαντα.

Ἀριστοτέλης

Ὁ ἀληθινὸς ποιητής, φύσει ὢν ἀριστούργημα, οὐδένα μιμεῖται, οὐδένα ἄλλον ἀντιγράφει παρὰ μόνον ἑαυτόν. Οὔτε βιβλιοθήκας ἐνθυμεῖται, οὔτε ιδέας καὶ αἰσθήματα δανεῖζεται, οὔτε στίχους κλασικοὺς ἀναμασκάται, οὔτε σμύρναν καὶ λίβανον ἀποθέτει παρὰ πόδας ἀποθεωμένων ποιητῶν, ἀλλ' ἐμμένει πιστὸς τῆς πραγματικότητος γραφεύς, ἡ δ' ἐρωμένη αὐτῆς γενναίως ὅσον οὕπω τὸν ἀνταμείδει... Ἐπαναπολεῖς στιχουργῶν τὰς ιδέας ἄλλων; Ἀναφροντίσεις τῆς Αἰσθητικῆς ἐπιστήμης τοὺς κανόνας; Ἀναμένεις ἐπαίνους καὶ ἐπιδοήματα; Ρυπαίνεις χάρτην! Ἡ μέθη τῆς φιλαυτίας, ἡ ἔξαρσις τῆς δοξοκοπίας σου, ἡ βιβλιοκριτικὴ κολακεία, δέκα βάνασα χειροκροτήματα, ὅχι, δὲν ἰσχύουσιν οὐδ' ὅσον ν' ἀνεγείρῃσιν ἐν ὥρᾳ κρίσεως τὸ πᾶν ὁ σκέπασμα τοῦ τάφου σου!

Ἰπυρίδων Ζαμπέλιος

Ὁ Χρόνος εἶνε ἡ ἀκτὴ τοῦ Πνεύματος· ὅλα περνοῦν ἀπὸ προστά του καὶ ἐν τούτοις πιστεύομεν ὅτι αὐτὸς περνᾷ...

Ριβαρόλ

Πολλὰς φορὰς θὰ ναυαγήσῃς
Γιὰ νὰ γενῇς θαλασσοπούλι!...

Ρισπέν

Ὁ ἄνθρωπος εἶνε ζῶν ἐκ φύσεως καὶ ἐκ κατασκευῆς, καὶ ποτὲ ἡ φύσις καὶ ἡ κατασκευὴ δὲν ἀφίνουν νὰ μεταβληθοῦν. Ἐχει κυνὸδοντας ἀπαράλλακτα ὅπως ὁ σκύλος καὶ ἡ ἀλεπού, καὶ ὅπως ὁ σκύλος καὶ ἡ ἀλεπού τοὺς βυθίζει ἐκ γεννήσεώς του εἰς τὴν σάρκα τοῦ ἄλλου.

Ταῖν

Ἡ Ἀθανασία εἶνε οἰκόπεδον διαφιλονεκούμενον μετὰ τὴν Λήθην, ἀλλὰ πολὺ ἀσθενῶς.

Ἀββᾶς Γκαλιάνι

Ἡ πόσον ψευδὴς εἶνε πάντοτε ἡ ποιησις τῶν εἰκῶν ἐτῶν, εἴτε εἰδυλλιακὴ εἶνε, εἴτε πεδονιστικὴ, εἴτε εὐθυμος, εἴτε ρομαντικὴ, πόσον ψευδὴς εἶνε!...

Ἀβελ Ἐρμάν

Ἡ χάρις εἶνε ἡ ἐξωτερικεύσις τῆς ἐσωτερικῆς ἁρμονίας.

Μαρία d' Ebner-Eschenbach